

VRIENDEN VAN AFRIKA VZW

ALS VRIJWILLIGER IN TANZANIA

Januari 2018-april 2018

Eerbetoon aan de vrijwilliger

Toen ik medio september 2017 een mail kreeg van een jonge dame uit Gent die zich aanbood om als vrijwilliger te gaan werken in ons project in Ifakara was het alle hens aan dek.

Zij was namelijk de eerste die zich aanbood en als vereniging heb je dan toch wel een bepaalde verantwoordelijkheid om haar te begeleiden.

Afspraken maken en contacten leggen tussen België en Tanzania en tussen haar en de verantwoordelijke ter plaatse. Het laten klikken zonder elkaar te kennen of te zien. Ongeloofelijk eigenlijk !

Gelukkig was er Sylvia die als bestuurslid al had besloten om begin januari naar Ifakara af te reizen om vooral het project te bezoeken doch ook om kennis te maken met de mensen ter plaatse.

Voor onze nieuwe vrijwilliger zou er dan toch een zekere opvang zijn want voor haar was het de eerste maal dat ze zich aan dit avontuur waagde.

De ervaring van Sylvia gaf haar gelukkig de steun om na een kleine maand alleen verder te gaan.

Verder te gaan op een weg die ook voor haar onbekend was doch met zoveel menselijke rijkdom onderweg. Met pieken en dalen maar vooral met een sterke verruiming van mensenkennis en probleemoplossend werken.

Janne is de naam van onze eerste vrijwilliger en wat zij bereikt heeft op 3 maanden doen weinigen haar na.

Met een open geest doch ook met een sterke vastberadenheid proberen om een structuur neer te zetten die het beginnende schooltje alle kansen geeft voor de toekomst. Weinigen met een leeftijd van 25 jaar doen haar dit na.

Het zijn mensen als Janne die een verschil kunnen maken, die vrienden maken voor het leven en die voor zichzelf een wereld ontdekken die totaal anders is dan datgene dat ze gewoon zijn/waren.

Wanneer Janne afscheid genomen heeft einde maart dan was dit met een sterke mengeling van droefheid doch ook met trots en met een sterke wil om er zeker terug te keren. Terug naar de kindjes , terug naar de leerkrachten, terug naar ...vrienden.

Ik schreef bovenstaand stukje uit respect en dankbaarheid aan Janne en Sylvia en voor datgene dat zij er bereikt hebben en dat we nu als vereniging willen verder zetten en op een bepaald moment ook zullen afsluiten.

Onderstaande verslagen haalde ik uit het blog van Janne, de conversatie met Sylvia en sommige whatsapp berichten van Janne. Zelf probeerde ik zo weinig mogelijk aan te passen aan de zinsbouw van de berichten omdat het zo leuk en zonder schroom werd neergeschreven

Moest ik alle berichten overgenomen hebben dan konden we het uitgeven als boek !

Voor hen die toch even willen mee genieten van de wedervaren , veel leesgenot.

Michel Van den Bulck
Voorzitter
VZW Vrienden van Afrika

Werkbezoek IFAKARA - TANZANIA

Sylvia Sassen(bestuur) en Janne Carlier (vrijwilligster) jan/april 2018

15/01/18, 18:02 - Sylvia Sassen:

Even een update. Vandaag op school geweest. Lesje mathematics gegeven en natuurlijk een beetje geknutseld. Nog niet zoveel kinderen, 47 nu. Maar dat is vaker het geval de 1e maand. De kleintjes zijn samengevoegd. Class 1 en 2 ook. En 3, 4, 5. Prima voor nu. Ze hebben ruimte om te splitsen als dat nodig is. De sfeer is goed. Met de eerste donatie in juli zijn verschillende dingen gedaan waaronder de muur om de school, het afbouwen van 2 klassen, de keuken is halverwege.

Er zijn 2 jonge juffen. Niveau is Ok zo op het eerste gezicht. 2 meesters. Contact met Godlove verloopt prima. Ik ben bij zijn huis geweest en heb zijn moeder ontmoet. Ook het huis van zijn nicht gezien waar Janne verblijft. Ze doen erg hun best.

Hij is nu in Dar om Janne op te halen. Ze rijden vannacht.

Ondertussen zijn ze aan de fundering begonnen op het nieuwe stuk land. Daar ga ik woensdag heen. Ook hoop ik dan om de tafel te kunnen met Godlove, de staff en Janne. So far so good. Na woensdag zal ik een bericht plaatsen op fb en de site.

Dat was het voor nu. Ik stuur je wat foto's.

17/01/18, 15:52 - Sylvia Sassen:

Janne ontmoet vandaag ! Leuke meid zeg! Daar kunnen we iets mee. Ik denk dat zij zeker kan bijdragen aan de structuur en organisatie vd school. Volgende week komen er 2 juffen voor 3 maanden stage lopen. Dat is ook top. Morgenmiddag hebben we overleg met het team om lijnen uit te zetten. Door de tropische storm van vannacht konden we niet naar de nieuwe locatie in Ihang Village. Vrijdag gaan we erheen..... komt goed

18/01/18, 06:00 - Janne Carlier:

Ik ben goed aangekomen en er wordt hier goed voor mij gezorgd. Gisteren zag ik de school en maakte ik kennis met Sylvia. De school ziet er leuk uit. Uiteraard nog klein en er is veel werk, maar dat is normaal. Ik denk dat ik mij wel zal kunnen bezighouden de komende drie maand. Op mijn blog staat inderdaad nog maar een post. Het internet in Oeganda was niet geweldig en niet snel genoeg om alles online te zetten. Alles staat op mijn computer uitgetypt en dit weekend hoop ik het online te kunnen zetten.
Groeten
Janne

20/01/18, 05:15 - Sylvia Sassen:

Door fam. omstandigheden van Lakia, rechterhand van Godlove, is de meeting uitgesteld naar maandag. Janne gaat Lakia straks ondersteunen en aan de slag met de organisatie. Timeschedules, jaarplanning etc. Gaat helemaal goed komen.
Gister naar Ihanga village geweest. De fundering is gelegd! Jongens zijn daar hard bezig. Ik stuur e alvast wat foto's en filmpje. Dit weekend maak ik een update op de site en op fb. De blog van Janne kan ook op de site denk ik.

Uit het blog van Janne (22/1/2018)

15 januari, tijd om vaarwel te zeggen aan Oeganda en aan Steven. Het afscheid was niet makkelijk en met een klein hartje en een krop in mijn keel stap ik het vliegtuig in. Ik heb geen idee waar ik in terecht zal komen. Ik weet dat ik een schooltje zal ondersteunen in Ifakara. Het schooltje wordt gesteund door de **vzw Vrienden Van Afrika** en zit nog in opstartfase. Er is dus wel wat werk aan. Godlove is de oprichter en coördineert alles. Via de vzw ben ik met hem in contact gekomen. Dat contact verliep altijd goed. Ik probeer mezelf gerust te stellen met het feit dat ik Godlove nog heb gehoord via whatsapp voor ik het vliegtuig

instapte. Het blijft natuurlijk wel spannend. Waar zal ik terecht komen? Zal er effectief iemand staan om mij op te pikken? Ga ik vanavond nog door naar Ifakara? Waar ga ik juist verblijven? Dat zijn nog maar een paar vragen die door mijn hoofd spoken. Ik kan mezelf gelukkig kalmeren door alles stapje voor stapje te overlopen. Als het mij niet aanstaat, ga ik ergens anders heen of keer ik terug naar huis. Met dat voornemen zie ik het beter zitten. Ik besluit alles over me heen te laten komen en te zien wat ik er van vind. Iets steviger in mijn schoenen zet ik voet op Tanzaniaanse bodem

Ik ga naar buiten en zie een heleboel mensen staan met naambordjes in hun handen. Een heleboel taxichauffeurs die mijn aandacht willen trekken. Plots hoor ik mijn naam. Of ja, niet echt mijn naam, maar wel iets dat er op lijkt, 'Djanie'. En zo maak ik kennis met Godlove. Hij is onmiddellijk heel behulpzaam en ik vind hem direct sympathiek. Hij draagt mijn zware rugzak naar de auto.

Er staan in Ifakara verschillende gebouwen met kamers en elke huurder heeft 1 kamertje waar hij/zij leeft, kookt, slaapt... Ik kan gelukkig mee eten met de familie en ik ben ook welkom in het grote huis

Deborah is de enige die Engels kan. Godlove gaf haar de verantwoordelijkheid om voor mij te zorgen en te zien dat ik niets tekort kom. Dat doet ze vol overgave. Heel het gezin trouwens zorgt supergoed voor mij. Ik heb alles wat ik nodig heb. In het begin waren ze nog voorzichtig, maar nu maken ze goed duidelijk wat ze willen zeggen.

de eetgewoontes

Ik moet toch wat aandacht besteden aan de eetgewoontes. Die zijn zo anders dan thuis. Om te beginnen eten ze hier ontzettend veel. Iedereen wil mij ook altijd overtuigen om meer te eten. Als ik die 'big mamas' zie rondlopen, krijg ik al wat schrik. Het eten is erg functioneel. Elke dag hetzelfde, weinig groenten en veel zetmeel. Dagelijks krijg ik een soort frietjes, rijst, hard gebakken of uitgerookte kip en vis, een tomatensalade (omdat ik ernaar vraag) en Afrikaanse spinazie (ik denk maniokbladeren, niet lekker). Ze eten 's middags en 's avonds hetzelfde. 's Morgens kreeg ik eerst brood. Nadat ik had vermeld dat ik graag chapatis met omelet eet, krijg ik dat sindsdien elke morgen. Rond 11u is er thee op school en krijgen we nog een soort gebakjes. Als ik thuis kom krijg ik ook sowieso iets van eten: cake, chocola, maïs... De eerste dag kreeg ik een juice van mango en avocado. Heel fris en lekker. Dat krijg ik nu ook alle dagen omdat ik 1 maal heb gezegd dat ik het lekker vond. Ze doen erg hun best. Ik moet ook nog leren met mijn handen eten. Soms, op verplaatsing, maken ze een soort plakkerig deeg van maïsmeel. Dat moet je met je handen in een soort bolletje kneden en met de groentjes eten. Vind ik erg moeilijk. Gelukkig zijn er twee plekken waar er min of meer soort van Europese gerechten te vinden zijn. Anders houd ik dit geen 3 maand vol.

22/01/18, 18:31 - Janne Carlier :

Leuk dat mijn blog gelezen wordt. Hij staat nog niet volledig online. Mijn data was helaas op halfweg mijn werk. Ik hoop dat vanavond in orde te kunnen brengen, maar vrees dat de connection het wat laat afweten. Sylvia is inderdaad een grote steun. **Ik waardeer het enorm dat ik zo goed ondersteund word, ook vanuit België.** Ik zie het hier in elk geval de goede richting op gaan

24/01/18, 18:08 - Sylvia Sassen:

De tijd vliegt hier. Jammer want ik wil graag nog veel doen☹️.
Het verloopt allemaal goed. We zijn de "strijd" aangegaan met het aansturen van de leerkrachten en hebben een nieuwe time-schedule geïntroduceerd voor invulling van de lessen. Beetje structuur is wel nodig. Overleg gehad maandag, dat verliep prima. Met Janne samen is het ook erg leuk. Lackia, de rechterhand van Godlove is ook een goede meid. Zij gaat veel met Janne aan de slag.

Ik hoop vrijdag weer even bij de bouw te gaan kijken. De jongens werken ook aan de bestaande school. Aantal klussen staan nog op het programma maar dat komt goed. Zaterdag parents meeting en zondag een training voor de leerkrachten ivm de nieuwe syllabus (zo schrijf je het vast niet) voor het maken van een lessenplan etc. Er zijn nu ca. 60 kinderen. Er schijnt een leraar te zijn die een aantal kids heeft meegenomen naar een andere school. Beetje vaag.
Er komen nog steeds kinderen bij, vooral kleintjes. Ik ga een douche opzoeken en lekker slapen zo.

27/01/18, 05:39 - Sylvia Sassen:

Heel klein weekje nog....
Vandaag parentmeeting. Godlove heeft gevraagd of ik een woordje wil doen namens vrienden van Afrika.
Ik zal samen met hem een overzicht maken van wat er nodig is en de kosten etc.
We hebben nog een lange weg terug naar Dar. Woensdag in de vroege ochtend vertrekken we.
Deze foto kreeg ik gister. Dat smalle stukje wordt de veranda. Nu komt er eerst een laag cement op de stenen en daarna bouwen ze verder. Veel regen gehad...

27/01/18, 16:10 - Janne Carlier :

Het was een productieve week. Ik vind het echt top hier. Een leuk en uitdagend project, veel te doen op verschillende vlakken. In mijn gastgezin nog steeds alles naar wens. Ze zijn al iets minder zorgend, wat ik wel aangenaam vind☺ ik ben benieuwd hoe het gaat lopen zonder sylvia, maar we trekken zeker ons plan.

Uit het blog van Janne -28/1/2018

Ifakara

Ifakara zelf is vrij groot. De hoofdweg en de tweede hoofdweg zijn in asfalt. De zijweggetjes leiden naar allemaal kleine dorpjes en vormen een doolhof van zandpadjes. Om in te verdwalen. Ik heb er nog niet in mijn eentje rondgelopen. De eerste keer dat ik alleen met mijn fiets naar huis ging, heb ik Deborah moeten bellen omdat ik verdwaald was. Er is van alles te vinden. Genoeg kleine winkeltjes, een goed groot ziekenhuis, een onderzoekscentrum voor malaria, een universiteit, verschillende scholen enz. Eigenlijk groter dan ik had gedacht. Godlove lacht ermee dat ik in een mailtje vroeg of er een supermarkt was en internetverbinding. Wat mij nog het meest verwonderde is het grote aantal fietsen. Ik ben precies in Nederland! Iedereen heeft wel een fiets, de ene al wat gammeler dan de andere. De fietsmakers en fietshandelaars doen hier houden zaakjes. Sinds vrijdag ben ik de trotse bezitter van een eigen fiets. Het laatste wat ik had gedacht was dat ik doodleuk met de fiets naar school zou gaan. Verder rijden hier ook boda's rond en bajila's, een soort Indische driewielers met een dakje. Handig als het regent.

Alles is zo mooi groen. Dat komt vooral door de regen, want in het droogseizoen is het blijkbaar een woestijn. Het is erg aangenaam. Ik heb het gevoel alsof ik met mijn gatje in de boter ben gevallen.

De school

Last but not least, de school! Wat een prachtig schooltje! Ik ben helemaal verkocht! Er is wel nog veel werk aan, maar dat is allemaal te overzien. De basis is er en die ziet er in elk geval erg goed uit vind ik. Er zijn momenteel ongeveer 70 kindjes ingeschreven en dat lijkt mij voorlopig wel genoeg. Van zodra de school goed draait, kunnen er meer komen. De inschrijvingen zijn echter nog steeds open. De kans is groot dat er nog veel inschrijvingen bij komen. Het schooljaar start hier in januari. Het eerste trimester loopt tot 23 maart. Ideaal, dat is net de periode dat ik hier ben. De eerste week heb ik kennis gemaakt met de leerkrachten en de school zelf. Ik ben het type die eerst uitkijkt hoe alles er aan toe gaat voor ik mezelf er in smijt. Ik heb dus nog het gevoel dat ik wat met mijn

vingers sta te draaien. Sylvia weet nogal van aanpakken en sleept iedereen mee in haar enthousiasme. Ze is hier natuurlijk nog maar twee weken en wil zoveel mogelijk doen. Dat helpt mij wel een beetje en ik krijg er veel steun van. Stiekem vind ik het wel nog aangenaam om mijn eigen taal te spreken met iemand van een beetje dezelfde achtergrond. Dat zal nog een uitdaging worden als zij weg is. Ik heb wel gemerkt dat er potentieel is om Europese babbeltjes te doen, dus dat komt wel in orde. Ik ben aan het afwijken van de topic. Zoals ik zei is er aan de school nog wel wat werk, zowel aan de infrastructuur als aan het management. Er moeten nog wat gebouwtjes afgewerkt worden, geschilderd worden enz. Daarnaast lijkt het alsof er nood is aan een schoolpolicy, een soort van bedrijfscultuur, reglement, selectieprocedure enz. Nu heb ik het gevoel dat er weinig leiding is en dat de leerkrachten vaak van alles een beetje doen. De twee mannelijke leerkrachten, Jonas en Peter lopen ook vaak hun klas uit om te helpen. Dat is sympathiek, maar de essentie van de school lijkt mij goed onderwijs en niet een geschilderd raam. We hebben besloten dat ik, Lackia de headteacher, zal helpen en ondersteunen in haar werk. Ik ben benieuwd hoe alles zal lopen. Ik zal voor mezelf wel duidelijke taken vinden. Lackia is 25 jaar oud, hetzelfde als ik, en werkt sinds januari op school. Alles is dus ook nieuw voor haar, wat wel leuk is. Dan kunnen we samen wat uitzoeken. Verder zijn er: Meggy, het manusje van alles, Anifa, de leerkracht nursery (+/-4jaar), Norah, de kokkin, Peter, leerkracht wiskunde/wetenschappen/enz, Jonas, leerkracht Engels.

De kindjes zijn erg leuk. Ze moeten nog wat aan mij wennen want ik zie vaak grote ogen. Er ontbreken wel nog wat typische klaselementen, zoals boekjes, speelgoed, deftige banken, zithoekjes, prikborden enz. Iedereen werkt wel hard om er een goede plek van te maken. Er hangt een leuke atmosfeer en ik ben er graag.

Godlove zijn uiteindelijke droom is om van de huidige school een grote nursery te maken. Momenteel bouwen ze ergens in Ifanga, een dorp op 20min van de school, een nieuwe school. Het is de bedoeling dat dit de primary school wordt en ook een boarding school. De eerste twee lokalen worden nu gebouwd. Ik heb er allemaal zo'n zin in. Ik heb mezelf twee weken gegeven om uit te pluizen hoe alles in mekaar zit, te wennen aan alles, het dorp en de mensen een beetje te leren kennen en mijn draai te vinden. Dat lukt allemaal al goed. Vandaag is mijn eerste dagje zonder de school en ik merk dat ik er deugd van heb. Ik word een beetje meer mezelf.

29/01/18, 04:00 - Sylvia Sassen

Even tijd voor onszelf - super leuk uitje gehad vandaag! Links staat Lakia

Uit het blog Van Janne (3/2/2018)

Parent's day

Zaterdag zijn de ouders uitgenodigd om naar school te komen. De ouders zijn een belangrijke factor in de school. Uiteindelijk zijn zij het die geloven in ons. tot vorig jaar werd er nog buiten lesgegeven. Zonder de ouders zijn we allemaal werkloos. Godlove zal hen wat uitleg geven over de gang van zaken en hij wil Sylvia voostellen aan de ouders. De dag verloopt een beetje ongestructureerd en ongepland. Maar dat vinden de ouders niet erg. Er zijn er zelfs die toekomen als de vergadering al 2 uur afgelopen is. In de namiddag schilderen we nog een beetje. Sylvia wil erg graag alle ramen geschilderd hebben, maar ik vrees een beetje dat dit niet zal lukken.

Mensen die me bij blijven en waar ik graag mee werk

De mensen die hier werken, zijn eigenlijk allemaal erg makkelijk te omschrijven. Ik denk dan ook dat het tijd wordt om alle personages eens op een rijtje te zetten.

1. Mister Godlove: Godlove is een beetje de directeur van de school. Hij is de oprichter. Ik vond hem vanaf het begin al sympathiek. Hij heeft een duidelijk doel voor ogen met de school en hij heeft eigenlijk een erg Westerse gedachtengoed (behalve zijn begrip van tijd, dat is nog steeds Afrikaans). Hij stoort hem dan ook mateloos aan de onkunde van zijn landgenoten. Als er iets mis is, hoef ik maar een telefoontje te doen en het wordt voor mij gefixt. Hij heeft zelf in de UK gestudeerd en begrijpt hoe het voelt om alleen toe te komen in een totaal andere wereld.

2. Sylvia: het bestuurslid dat voor 3 weken op school is. Niet 24u/24u, maar het scheelt niet veel. Zij was hier al een weekje toen ik toekwam en ik ben zozozozo dankbaar dat zij hier was. Ze heeft al wat ervaring met Tanzania en weet van aanpakken. Dat geeft mij veel steun en zorgt dat ik steviger in mijn schoenen sta. Handig om zeker in het begin, te kunnen overleggen. Eigenlijk wat ik nodig had toen ik hier met een klein hartje toekwam. Ze blijft tot eind januari.

3. Lackia: de headteacher van de school. Ze werkt hier zelf pas sinds januari. Ze is mijn leeftijd, maar in tegenstelling tot mij, een echt moedertje. Ze lacht veel en graag en is eigenlijk superlief. Naast haar voel ik mij altijd een beetje underdressed. In het begin kwam ze zelfzeker over vond ik, maar naar verloop van tijd, merk ik dat zij ook nog moet leren hoe ze stevig in haar schoenen kan staan en wat ze wel en niet kan doen. Ik denk dat het haar helpt dat wij hier zijn om haar te profileren als 'leidinggevende'.

4. Anifa: de leerkracht nursery. Ze doet haar job met zoveel liefde. Ik vroeg haar eens of ze niet zot wordt van 30 kindjes rond haar te hebben elke dag. Ze antwoordde dat de kindjes haar zoveel geven. Als ze onderweg is naar school en denkt aan de kindjes, dan vergeet ze al haar zorgen. Ze is meestal de eerste op school en blijft tot het laatste kindje weg is. Ze is vaak een beetje stil, maar als je zelf tegen haar babbelt, dan antwoord ze al te graag. Ze is erg toegewijd, is eigenlijk de enige op school die echt nadenkt hoe ze haar lessen creatief kan invullen en wat ze de kindjes wil leren enz.

5. Meggy: ons klein manusje-van-alles. Sinds kort is ze gepromoveerd tot volwaardig nursery teacher. Lacht graag. Doet alles wat je vraagt, zelfs al voordat je de vraag gesteld hebt. Ik ken weinig mensen met zoveel energie.

3/02/18, 19:04 - Michel (VZW):

Hela Janne

Je blog weer gelezen en super leuk !

Je haalt er de leuke dingen en ook de ergernissen uit maar ja ... Afrika is totaal anders dan Europa en tijd en besef totaal anders.

Je doet er prima werk en je zal merken dat Afrika en de mensen in je bloed kruipen.

Maak je niet te veel zorgen en geniet ook van de kleine dingen om je heen.

Grts

Michel

3/02/18, 20:07 - Janne Carlier:

Dag Michel. Het is inderdaad met vallen en opstaan, maar dat maakt het natuurlijk ook uitdagend. Ik merk nu al dat ik mij hecht aan de streek en de mensen. Het afscheid zal nog zwaar vallen. Als er nog een paar goeie nieuwe leerkrachten bijkomen en een paar slechte vervangen worden, dan is dit een goed team om mee verder te gaan denk ik.

Genieten is geen probleem ☺ bedankt voor je steun.

Groetjes uit het warme en stoffige Tanzania!

9/02/18, 18:25 - Janne Carlier

Dag michel. Een moeilijke week deze week. Ik moet op veel dingen wachten, alles gaat hier traag. De zoektocht naar een nieuwe leraar voorloopt niet zoals gewenst. Diegene die we willen vragen te veel salaris. Godlove is nog aan het onderhandelen. Hij is sinds vorige week woensdag in dar es salaam. Dat maakt het er niet makkelijker op, want veel moet overlegd worden met hem. Morgenochtend zit ik met lackia en hem samen. We hebben een hele agenda te bespreken. We maken ook wel vooruitgang, dat is zeker leuk. De syllabus die uitleg geeft over het curriculum met leerdoelen per subject is nu eindelijk aanwezig. Op basis hiervan heb ik een deftig lessenrooster kunnen maken. Aan de hand van die syllabus kunnen de leerkrachten een schema maken van de inhoud van de lessen. Momenteel gebeurt dat nog met de natte vinger en zit er weinig vooruitgang in. Godlove heeft ook de ontbrekende schoolboeken mee uit dar es salaam. Als we een nieuwe leerkracht engels hebben, kunnen we volledig van start gaan. Volgende week introduceren we per class een verantwoordelijke classteacher die instaat voor de opvolging van de leerlingen van die specifieke groep, we proberen het testsysteem in een duidelijke structuur te krijgen, we introduceren een huiswerkregeling die opvolging garandeert en hopelijk kunnen we starten met rapporten. Het is dus nog even wachten op de nieuwe leraar, maar dan zal het snel gaan. Het zal veel inspanning vragen van de leerkrachten, dus ik ben benieuwd hoe snel ze er mee weg gaan zijn. Godlove brengt ook mappen mee zodat we de administratie overzichtelijk kunnen maken. Allemaal werk voor volgende week. Minder leuk was toen onze leerkracht wiskunde er vandoor ging met de mededeling dat hij drie dagen niet op school gaat zijn. We hebben het kunnen opvangen. We zijn nu ook op zoek naar een nieuwe wiskundeleraar, zij het iets minder dringend. Morgenmiddag ga ik met lackia op stap om de school te vergeten en zondag staat een uitstapje met de familie gepland. Een ideaal weekendje !

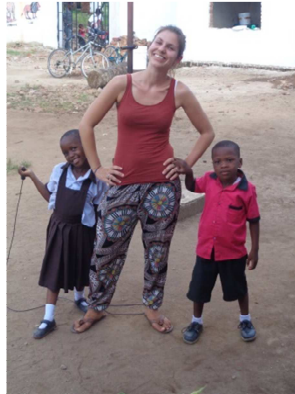

Uit het blog van Janne 12/2/2018

Op naar de volgende twee maand
Uiteindelijk een erg bewogen week dus. Ergens was dit ook wel niet slecht. Het weekend was heel relax en goed om alles een beetje in perspectief te plaatsen. Ik heb besloten om mij alles wat minder persoonlijk te nemen en het mij minder aan te trekken. Uiteindelijk is het nu al een pak beter dan toen ik hier pas toekwam. Stapje voor stapje lukt het wel om verbeteringen aan te brengen. Drie maand is te kort om alles te doen wat ik wil. Maar ik kan wel al veel doen natuurlijk. Stapje voor stapje. Slow slow.

17/02/18, 08:04 - Janne Carlier

Dag michel. Deze week was een pak beter. We hebben veel meer kunnen doen. Ik ben inderdaad erg blij met de nieuwe leraar. In maart begint hij. Peter hier begint wel erg moeilijk te doen. Hij kan het gezag en de nieuwe manier van werken niet verdragen. Als we onze tweede nieuwe leraar hebben, dan kan hij ook vertrekken.

Uit het blog van Janne 18/2/2018

Bijna een voltallig team vanaf maart
Maandagmiddag komt Albert binnen. Een oudere man (hoewel oud, de leeftijd van mijn moeder, of dat oud is of niet, dat laat ik maar in het midden) die geïnteresseerd is in de openstaande vacature. Hij treft mij aan tussen mijn rommelhoopjes. Hij ziet er erg vriendelijk uit en zijn Engels is goed. Aangezien ik niet over de financiële kant beslis, geef ik dit door aan Godlove. Ik ben stiekem wel al een klein beetje enthousiast.

Ik kan dan ook mijn gevoel niet beschrijven toen ik het berichtje kreeg van Godlove dat Albert akkoord gaat met het voorgestelde salaris en dat hij 1 maart kan starten. Jippie. We hebben al 1 op 2!

Op vrijdag tijdens onze lunchpauze komen we iemand tegen die in januari zijn application bij ons heeft ingediend. Lakia herkent hem en we spreken hem aan. In de namiddag komt hij langs op school voor een gesprek. Ik heb moeite om zijn Engels te verstaan. Blijkbaar komt hij van een streek in Tanzania met dat typische accent. Hij lijkt mij wel ok, hoewel mijn buikgevoel zegt dat hij in de toekomst lastig gaat doen en moeite gaat hebben met in het gareel te blijven en het gezag van Lakia te aanvaarden. Maar goed. Godlove wil liever iemand die hij in real live kan spreken in plaats van iemand die van ver komt. Hij gaat dit weekend met hem afspreken om verder te praten.

Godlove komt af met de mededeling dat hij graag nog een extra teacher wil. 4 dus in totaal. Hij gaat op zoek naar andere externe sponsoring om het loon te kunnen betalen. Hij wil een goed team, met goede leerkrachten. Aangezien dat dit het belangrijkste is voor de school. Het zou inderdaad goed zijn om reserve te hebben. Als er dan iemand niet goed blijkt te zijn, dan kan dat opgevangen worden. Eerst nog afwachten of het betaald kan worden.

Leuke momentjes

1. Donderdag en vrijdag heb ik weinig om handen; Ik heb te hard gewerkt aan het begin van de week denk ik. Maar dat is goed, want dan heb ik eindelijk eens tijd om te spelen! Als ik mij op de speelplaats waag, wil plots iedereen mee met de bal spelen. Ik moet trouwens ook springtouwen. In die hitte, ik zweet mij te pletter. De vrijdag na de test komen ze dan ook mooi vragen "please madam, come play with us". Waarom ook niet.

2. Ik draag mijn haar altijd in een dot omdat het te warm is om het los te dragen. Tijdens het springtouwen komt mijn dot los. Ik haal de rekker eruit met de bedoeling om het opnieuw vast te steken. Plots kijken alle kindjes mij met grote ogen aan. "Madam, your hair! So long!". Die hebben dat nog nooit gezien. Hun haar groeit natuurlijk maar maximum 15 cm of zo. Die verbazing was goud waard.

3. Donald lag een dutje te doen op de bureau. Ik kon het nu toch niet laten en heb eens keihard op zijn bureau geslagen. Hij sprong drie meter in de lucht. Hilarisch. Terwijl hij in zijn ogen wreef zei hij dat hij net pap had gegeten en dat hij daar altijd zo moe van wordt. (de kindjes eten altijd een soort pap tijdens de eerste pauze)

4. Vrijdagavond doe ik een babbeltje met Anifa. Ik heb haar erg graag. Ze is zo eerlijk en ze doet haar werk zo graag en met toewijding. Ik apprecieer wat ze doet. De nursery mag blij zijn met zo'n topteacher. Anifa is niet van Ifakara afkomstig. Ze is samen met haar boyfriend beginnen rondreizen op zoek naar werk. Overal waar ze kwamen, solliciteerden ze en probeerden ze te overleven. Tot ze uiteindelijk allebei werk vonden in Ifakara. Veel jonge mensen doen het op die manier. Geen evidente start. Wel mooi is dat je hier altijd op anderen kunt rekenen als je geen eten hebt enz.. De overheid geeft geen enkele steun aan werklozen, dus neemt de bevolking zelf het initiatief. Anifa is sinds kort begonnen met een kleine farm. Ze verbouwt rijst. Ik krijg en hele uitleg over hoe dat gebeurt. Wel leuk. Voor hen is dat een extra bron van inkomsten natuurlijk.

Uit het blog van Janne 25/2/2018

Compleet

Maandag is een leuke dag, ik werk alle laatste beetjes af, print de laatste documentjes uit en dan kan ik zeggen dat het management in orde is!

En dan krijg ik een mailtje van Godlove dat hij gebeld heeft met Yohana, een leerkracht van wie ik denk dat hij goed is, en dat Yohana akkoord is met het salaris en 1 maart kan starten. Eindelijk! Eindelijk! Amai, ik spring een gat in de lucht. Ik toon het mailtje aan Lakia en zij springt zo mogelijk nog een groter gat in de lucht. Ze zegt dat ze het aankan nu, geen stress meer.

Dat wil zeggen dat we in maart kunnen starten met een nieuwe manier van werken en een compleet nieuw team. Nu nog alle boeken, en het is perfect.

Ik houd mij bezig met rapportjes maken op mijn computer, een handleiding schrijven voor Lakia voor als ik weg ben, puntentabellen maken en in de bruine leerlingenmapjes steken, puzzelen enz. Voor de rest geniet ik maar van het schone weer, de verfrissende drankjes, koekjes, mijn boek lezen. Slow-slow, ik word nog echt Afrikaans.

De week eindigt toch min of meer positief. De teamvergadering lijkt opbouwend te zijn. Ik leg iedereen de nieuwe werking uit, toon hen de mappen, waar ze alles kunnen vinden, wat ze kunnen doen. Ik denk dat ik iedereen mee heb. Als Godlove dan begint te zeggen dat ik het zo goed heb gedaan, zie ik toch leerkrachten knikken. Heel leuk !

Education is the way

Maggy (links) en Anifa (rechts)

Gelukkig hebben we voor de rest een goed en gemotiveerd team. Maggy zit vol energie, kun je alles vragen en doet zoveel meer dan wat er eigenlijk van haar verwacht wordt. Evelyne haar Engels is wel te slecht voor onze school, maar ze helpt waar ze kan en doet haar best met de kindjes. Angel krijgt een klein beetje discipline in klas 1 en 2 en de kinderen hebben haar supergraag. En Anifa, ah, Anifa is gewoon geweldig.

Vrijdagochtend zit ik aan mijn bureau te werken als ik plots een heleboel zingende kindjes hoor in de nursery. De nursery is naast de bureau en de muur die ons scheidt is bovenaan open. Ik hoor dus zowat alles wat er daar gebeurt.

Ik hoor Anifa vragen aan de kindjes wat ze later willen worden. Er wordt van alles gezegd, piloot, dokter, leraar... kindjes willen blijkbaar overal hetzelfde worden. Als Anifa begint te zingen, val ik eventjes stil. Ik neem mijn gsm en ga naar de nursery om dit liedje vast te leggen. Daar zit ze aan het einde van de klas op een stoeltje. Alle kindjes zitten netjes op de matten heel geconcentreerd naar haar te luisteren. Ze zingen mee met haar:

You can be a doctor (*a doctor!*)
You can be a teacher (*a teacher!*)
You can be a lawyer (*A lawyer!*)
Education is the way.

Ik smelt helemaal. Dit is zoals het moet zijn, hoe ik het voor ogen zie. Hoe mooi om te zien hoe die kindjes aan haar lippen hangen, hoe ze vrolijk mee doen. Hoe ze allemaal zo netjes zitten en stil zijn. Dat lijkt allemaal vanzelfsprekend, maar hier is dat een overwinning. Anifa is mijn held. Nooit iemand tegengekomen met zoveel liefde voor de kindjes en die met zoveel overgave zichzelf inzet, elke dag opnieuw. Zonder ook maar een minder moment of een slechte dag. Ze maakt veel liedjes zelf en brengt hen via haar liedjes waarden en normen bij. Ik stuur het filmpje door naar Godlove "She is your best teacher". Hij antwoordt "Agreed, she is great". Blij dat hij het ook inziet.

Uit het blog van Janne 6/3/2018

De eerste nieuwe leerkracht

Onze nieuwe leerkracht Engels, Albert, is nogal een komisch figuur. Hij is 55. Heeft jaren in een gouvernement school gewerkt en moet zich nu plots aanpassen aan een schooltje in opbouw, met volledige dagen les in plaats van halve, onvoldoende materiaal en dubbele klasgroepen. Hij komt toe in een kostuum dat bijzonder veel weg heeft van dat van mijn opa. Heel de dag loopt hij rond met een envelop waar hij zijn papieren in bewaart. Bovendien weet hij ook niet goed wat gedaan in de pauze en hangt hij een beetje rond. Tijdens het introductiegesprek is hij enthousiast. Hij wil in elk geval zijn best doen, dus dat vind ik al positief. Ik vrees wel dat hij het moeilijk gaat hebben en deze week heb ik niet echt tijd om hem goed te ondersteunen. Ik vind het ook jammer dat Lakia daar geen aandacht aan besteedt, maar ik vind in het algemeen dat ze weinig aandacht hebben voor nieuwelingen. Die worden er gewoon ingesmeten zonder uitleg. In elk geval zal de toekomst uitwijzen of hij capabel is of niet.

luxe-eten op vrijdagavond

Regen

Als er iets goeds ging deze week, dan was het toch wel het weer. Eindelijk, eindelijk regen! Na meer dan een maand droogte was de hitte niet meer te houden. Ik had er echt last van op den duur. Stel je voor dat je 's nachts gewoon op je bed ligt, zonder enige vorm van inspanning en je toch in een plasje zweet ligt. Het is hier rap 37 graden, 's nachts amper 3 graden kouder. En in België -7. Donderdagochtend is het fris. Als ik vertrek met mijn fiets, heb ik zowaar een licht kippenvelletje. Dat heb je natuurlijk als de temperatuur van 37 raden zakt naar 23. De regen heeft heel de nacht aangehouden en heeft de hitte van de afgelopen weken weggespoeld. Maar, be carefull what you wish for, vrijdag regent het nog steeds, heel de dag lang. Het lijkt alsof het nooit meer zal stoppen!

Afrikaanse tijd

Als er iets is waar ik mij echt in kan vinden, dan is dat het Afrikaanse tijdsbesef. Zo relaxed altijd. Ik vergeet de tijd, omdat niemand hier volgens een klok werkt. Iedereen is bezig en als er iemand langs komt, dan bekijken ze dat op dat moment. Niemand is gehaast. Een halfuur later zijn is niet erg. Als iemand zegt dat hij morgen kan komen, dan komt hij morgen. Zonder een bepaald uur vast te leggen. Dat is gewoon veel veel aangenamer. Je bent veel vrijer zo. Je doet gewoon waar je mee bezig bent en als er iemand komt dan stop je tijdelijk en dan doe je er na wel weer verder. Heerlijk. Het heeft mij bijzonder weinig moeite gekost om te wennen aan het tijdsbesef hier.

Kleuren

Tijdens het klasuurtje deze week, is het tijd om te kleuren. Ik had kopies gepakt van de kleurplaten. De kindjes opnieuw allemaal enthousiast. Geen geduld allemaal wild, na 15 minuten organiseren hoor je niets meer. De kindjes vinden het kleuren geweldig. Zelfs de stoere jongens uit klas 5 zitten stil met hun tong tussen hun tanden te kleuren en roepen enthousiast dat ze de tekeningen in de klas willen ophangen. Als ik binnenkom in klas 1 en 2, tonen ze allemaal enthousiast hun kunstwerk. 17 stemmetjes roepen "madame Janet, look, look!". Na 1000 keer gezegd te hebben hoe goed ze het doen, probeer ik een foto te trekken. In hun enthousiasme houden de kindjes hun tekening voor hun gezicht. Ze willen ook allemaal op de eerste rij staan waardoor de hele groep gewoon vlak voor mijn neus staat. Na zo'n 10 minuten lukt het mij toch een min of meer deftige foto te nemen.

Uit het blog van Janne 11/3/2018

Anifa op haar gat

Anifa en Maggy speelden een spelletje met de kindjes. Ze stonden allemaal in een cirkel en er was een tikker en iemand die moest weglopen. Maggy en Anifa toonden het voor en liepen achter mekaar, tot Anifa gewoon keihard op haar gat valt. En het is regenseizoen dus onze speelplaats is een modderpoeltje...

De nieuwe mindset

Deze week ben ik langzaam op mijn plooi gekomen. Ik heb veel nagedacht over wat ik wilde toen ik net toekwam, over de reden waarom ik naar Afrika wilde komen en of ik dit heb kunnen bereiken tijdens mijn verblijf hier. Ook over wat ik nog kan betekenen, wat ik nog wil betekenen.

Uiteindelijk heb ik besloten van het anders aan te pakken mijn laatste weken. Begin maart was voor mij een deadline om alles geregeld te hebben en dan had ik nog heel maart om te pushen en om te maken dat iedereen deed wat hij moest doen. Uiteindelijk werd ik van dat pushen echt niet gelukkiger en een pak gefrustreerder. Ik kreeg het gevoel dat ik de enige was die wilde dat het goed liep. Dat zelfs Lakia niet consequent was, dat was de druppel voor mij. Daarbovenop was mijn workaholic-attitude misschien niet zo goed voor mezelf. Hoewel ik wel ongelofelijk trots ben op wat ik daardoor allemaal heb kunnen bereiken. Elk voordeel heeft zijn nadeel zeker?

Ik merk dat ik in mijn opzet ben geslaagd om mezelf onmisbaar te maken. Met de komst van de nieuwe assistent, heb ik geen eigen taakjes meer. Het enige wat ik nu nog doe is advies geven aan Lakia. Ik ga niet meer zelf zeggen hoe iets moet gebeuren, Lakia doet dat. De leerkrachten gaan eerst naar Lakia als er iets mis is, dus dat is heel goed.

Uit het blog van Janne : 18/3/2018

Ik ben een beetje een onzichtbare adviseur geworden. En daar voel ik mij best goed bij. Ik ga met een gerust gevoel kunnen vertrekken zo. Lakia zal niet in een gat vallen omdat ze te veel op mij steunt, ze kan het intussen zelf. Missie geslaagd denk ik zo.

Momentjes

streetview

1. Kleurende kleuters

Het was kleurtijd voor de nursery. De kindjes hebben de gewoonte om vanaf ik binnenkom allemaal rond mij te hangen, waardoor ik met een tros kindjes aan mijn middel door de klas moet waden. Precies of ik wandel in de zee. De kindjes zijn ook super enthousiast om te kleuren. Ik schrik van de discipline die er heerst in de nursery. Er zijn niet genoeg prentjes, dus baby en middle class moeten kijken en pre-one kan kleuren. En die kindjes, die doen allemaal mooi wat er gezegd wordt! Echt, Anifa is mijn held!

2. Een Afrikaans appeltje

Donderdag komt Anifa mij een appeltje geven. Een echt lokaal Tanzaniaans appeltje. Dat is hier niet zo gewoontjes als bij ons. Ze zag ze liggen in de supermarkt en had er een paar gekocht, waaronder eentje voor mij. Super lief van haar. Het appeltje was helaas niet te vergelijken met onze goeie Belgische appeltjes, maar het kon er mee door.

3. Victoria

Bij mij thuis verblijft nu tijdelijk een meisje, Victoria. Ze is kei schattig. Vindt mij duidelijk leuk, hoewel ik niets tegen haar kan zeggen. Ze zit vaak naast mij tegen zichzelf te babbelen, of ze zit naar mijn wit vel te kijken. En ze wil ook telkens aan mijn tenen komen! En als er iets is wat ik niet tof vind, dan is het dat wel. Een fototoestel heeft ze nog nooit gezien. En zoals alle kindjes vindt ze het geweldig om op de foto te staan en filmpjes te maken.

Uit het blog van Janne : 18/3/2018

Introetje

kleuren in de nursery

De laatste weken kwamen er nog twee vreemde problemen bovendrijven. Een eerste probleem is de achterstallige betalingen van de ouders. Lakia heeft geen enkel idee van welke ouder nu exact hoeveel schulden heeft. Haar boekhouding is niet consequent en niet volledig. Eigenlijk is het een rommeltje geworden. Ik zette alles in een excelfile en daaruit bleek dat de schulden veel groter zijn dan aanvankelijk gedacht.

Goede vibes

Deze week geeft mijn zo'n goed gevoel. Eigenlijk de week daarvoor ook al. Het ziet er allemaal zo goed uit. Het lijkt allemaal op zijn pootjes te vallen. Als ik terug kijk naar hoe het was in het begin en waar we nu staan op 2 maanden tijd, dan hebben we een fantastisch proces doorgemaakt. En uiteraard vind ik het jammer dat ik geen tijd heb gehad om de kwaliteit van de lessen te verbeteren en veel met de kindjes te doen. Maar alle mogelijkheden zijn er nu voor hen om dat wel te doen; de ruimte is gecreëerd. In januari was er niets. De boekhouding was maar iets half, er was geen materiaal, geen opvolging van de kindjes, een slecht team, geen supervisie op de leerkrachten, geen lesvoorbereidingen, geen dagindeling enz. En nu is er tenminste een policy, een systeem, maar ook een goed team. En dat team gaat het fantastisch doen. Ze komen met ideeën, denken na, zijn kritisch. Echt. De twee nieuwe leerkrachten zijn top. Nu nog eentje extra om Angel te vervangen en ze zijn helemaal goed vertrokken.

En naast de goede sfeer op het werk is er ook nog de goede vibes in mezelf. Dat kan ik spijtig genoeg niet uitleggen. Het komt er op neer dat ik een super gelukkig mens ben.

ijsjes voor de lunch, awel ja !

Afronden

Deze week besef ik maar al te goed dat ik in de afrondingsfase gekomen ben. Afronden is duidelijk niet mijn ding. Het duurt ook zo lang. Ik word overvallen door een gedachte dat het beter nu al afgelopen zou zijn dan dat ik nog een weekje moet aanmodderen... Niet dat ik geen werk meer heb, integendeel. Ik zie nu ook nog een heleboel nieuwe dingen boven komen die ik zou kunnen bekijken. Maar het heeft geen zin om ermee te beginnen, want ik zal het niet kunnen volbrengen. Iets wat ik erg jammer vind, is dat ik weinig heb kunnen doen met de manier en kwaliteit van het lesgeven. Bovendien vind ik dat de opvolging van de leerlingen hier zo goed als onbestaande is. Ik heb wel de aanzet gegeven. De classteachers zijn verantwoordelijk voor de follow-up van hun leerlingen. Daarnaast plannen we eind deze maand een leerlingen bespreking. Ik wil proberen dat Lakia dat telkens op het einde van een trimester organiseert met de leerkrachten en dat ze een verslag bijhoudt in hun leerlingenmapjes.

Na de paasvakantie starten de leerkrachten met een nieuw vak: debat. Om de kindjes hun Engels te verbeteren, wordt er elke week gedebatteerd over een bepaald thema. Ik had erg graag gezien hoe de leerkrachten dat zullen aanpakken en voorbereiden.

En dan zijn er nog de werkjes aan de omgeving die ik graag had zien verbeteren. Een plek in de schaduw voor de kindjes. Deuren in de klaslokalen, een dak op class 4 zodat de nursery en class 1 en 2 gesplitst kunnen worden, bankjes voor iedereen, de keuken afgewerkt ...

En dan voor mezelf ook. Als ik langer kon blijven, dan zou ik mij toeleggen op Swahili. Zou ik mij meer inmengen in het sociaal leven hier. Dat vind ik dat ik te weinig heb gedaan. Omdat ik in het begin elke avond moe gewerkt was en in de weekends altijd wel iets te doen had. Maar dan eind februari had ik het gevoel dat het niet meer de moeite was om mij te proberen integreren. Dat is sowieso erg moeilijk als je de taal niet meester bent, en die kan je echt niet leren op een week. Dus, briefje aan mezelf: als ik terug kom, dan zorg ik dat ik op voorhand Swahili heb geleerd zodat ik een basis heb. Want ja, terug komen, dat doe ik zeker.

Ah, ik zou hier makkelijk een jaar kunnen blijven.

Uit het blog van Janne : 25/3/2018

Huilen, wenen, afscheid nemen !

de hele school

Vandaag zijn we zondag. Het is vreselijk warm vandaag en ik zit alweer te zweten. Ik heb een baaldagje. Of een rouwdagje, dat is misschien beter gezegd. De familie hier gaat op familiebezoek en ze vroegen of ik zin had om mee te gaan. Ah, superleuk en op gelijk welk ander moment had ik ja gezegd, maar vandaag niet. Vandaag wil ik gewoon alleen zijn met mijn trieste afscheidsgedachten en mooie herinneringen over de afgelopen maanden hier in Ifakara en op het schooltje.

Oh dat klinkt vreselijk triestig, maar ik moet echt tijd nemen om dat een plek te geven. Het wordt echt een groot gemis. Al die mooie momenten, het gevoel dat alles mij geeft... Maar ook, ik heb hier zoveel van mezelf gegeven, het heeft veel van mij gevraagd... Allemaal met plezier en veel liefde gedaan natuurlijk. ik moet echt afscheid nemen van mijn werk , van het geen ik alle dagen doe. Ik ben altijd op school, of hier thuis loopt er altijd zoveel volk rond dat ik eigenlijk nooit alleen ben en tijd en ruimte heb om stil te staan bij dat afscheid en wat dat betekent voor mij. En ik ken mezelf, ik moet daar een plekje voor vinden. En dat doe ik dus vandaag. Op mijn eentje, met een beetje muziek, een beetje wijn en waarschijnlijk een paar stiekeme tranen.

Afgelopen week was een erg rare week. Het voelde als mijn laatste werkdag voor ik vertrok naar Tanzania. Laatste dingen afwerken, bureau opkuisen, veel rondkijken en een beetje melodramatisch rondhangen (dat laatste heb ik niet gedaan in België, maar hier wel). Ik betrap Lakia erop dat ze af en toe naar me zit te kijken. Alsof ze ook al afscheid neemt. op dezelfde manier als ik, want ik zit ook af en toe naar haar te kijken. Ik probeer mij alles zo goed mogelijk in te prenten zodat ik het nooit vergeet. Ik sta

dus veel met een weemoedige blik rond te kijken. Dat moet er ook maar onnozel hebben uitgezien, maar ja. Af en toe maakte ik een opmerking over mijn nakende vertrek. Met een kwade blik van Lakia tot gevolg. Ze wilt niet dat ik haar er aan herinner. Ze doet liever alsof ik blijf :D

Ik kreeg superveel mooie boodschappen van mensen hier. Dat maakt het er allemaal niet makkelijker op natuurlijk. Maar het vervult mij wel met een heel warm gevoel. En het geeft mij ook een krop in mijn keel en waterige oogjes.

We moeten nog zoveel leren

Het hele leerkrachtenteam

De laatste maanden waren echt bij de zotste uit mijn leven. Ik kan moeilijk geloven hoe dat allemaal zo goed is kunnen verlopen. Hoe de mensen hier mij zo snel in hun hart hebben gesloten en hoe ze mij zo welkom hebben doen voelen. Zoveel vriendelijke gezichten en zoveel goede bedoelingen.

Ik ben een beetje jaloers op hen ook. Hoe ze hier kunnen wonen. Zo gelukkig met zo weinig. Wat zijn wij toch onnozelaars dat wij al die keuzes nodig hebben in de supermarkten en dat we zo nodig moeten stoeven met onze nieuwe sjakossen van een of ander fancy merk. Of dat ons huis volgens de laatste snuffjes moet worden ingericht. Hoe oppervlakkig. We vergeten war het om draait. De mensen hier leven zo liefdevol naast mekaar en met elkaar. Er is ruimte, lucht, vriendelijke gezichten. De mensen leven misschien in klein huisjes waar de meeste Belgen al kippenvel van zouden krijgen van het gedacht dat ze er een nacht moeten slapen. Maar die mensen geven niets om dat uiterlijk vertoon. Die zijn welgesteld, eten goed en dragen goede kleren. Ze zitten samen met heel hun familie, burens, vrienden en andere "relatives". In de schaduw van en prachtige grote sinaasappelboom. Als iemand iets te kort komt, dan wordt hij geholpen. Zonder morren. De kindjes hebben het mooiste en grootste speelplein dat er bestaat. Die lopen rond in hun afgewassen vuile speelkleden met gaten in, maar wat geeft het. Het is warm en niemand let erop en niemand oordeelt over hun outfit. Ze maken gewoon ontzettend veel plezier.

Hun manier van leven is trouwens een pak milieuvriendelijker dan de onze. Al onze zo broodnodige snuffjes kosten de aarde zoveel om het te produceren.

Dat gaat ten koste van veel. Want waar zullen ze het snelste gevolgen ervaren? Haja, op de plaatsen waar ze net het minste vervuilen. Maar ze beseffen dat hier niet hoor. Ze koesteren zeker geen wraakgevoelens voor onze overdreven manier van leven en onze eindeloze honger naar meer technologie. Ze leren hier op school over de klimaatsverandering alsof het een vast gegeven is. Ze leren wat de gevolgen zijn, maar niet wat de oorzaak is. Ze leren dat ze later wellicht zullen moeten verhuizen omdat de plek waar ze nu leven waarschijnlijk een woestijn gaat worden, of omdat ze steeds moeilijker aan landbouw zullen kunnen doen.

Maar dan zijn wij wel zo arrogant om te zeggen dat zij 'achterlopen' op ons. Willen we dat voor hen? Een maatschappij waar zo gigantisch op uur geleefd wordt? Waar zoveel verwacht wordt van kinderen op school? Waar zo gefocust wordt op presteren dat een groot deel van de bevolking bezwijkt aan burnouts en andere psychologische kwaaltjes? Dacht het niet. Uiteraard moet ik realistisch zijn. Er zijn nog heel veel dingen die moeten verbeteren hier in Afrika, gezondheid, werking van de overheden, sociale zekerheid, toegang tot drinkwater, goed onderwijs voor iedereen, gelijkheid tussen mannen en vrouwen, mensenrechten enz. Maar ik hoop dat ze dat niet doen met het ideaalbeeld van Europa voor ogen. Ik hoop dat ze een soort mengeling kunnen maken van hun eigen cultuur, de goeie aspecten van onze Europese cultuur en met oog voor een duurzame en ecologische samenleving. En zonder de Chinezen. Ik hoop echt dat ze het zonder de Chinezen doen.